

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De raritate exitus eius, & cum quanta disciplina stabat in choro. XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

rius ei committebant, & libenter eum audiebant, auditoque co-
multa bona Deo placita faciebant.

2. Gaudebat igitur magister humilis charitate plenus, de fru-
ctu animarum & spiritali profectu fratrum suorum, magnam-
que curam pro necessitatibus pauperum clericorum gerebat.
Christum Dominum in eis venerando. Considerans autem ve-
nerabilis magister Gerardus, dilectum discipulum suum magi-
strum Florentium speciali deuotionis prerogatiua florere; con-
silio sancti Spiritus inspiratus, & multorum fratrum precibus fla-
gitatus, decreuit eundem ad sacerdotij gradum promouere. Qui
tanto honore indignum se contestans, ab hoc onere humiliter
petijt subleuari. Sed fratrum victus instantia, tandem magistri
sui monitis resistere non audens, obedientia compellente assen-
sit. Factus ergo presbyter, non est elatus in gloriam humanam,
sed tanto humilior in omni actu & habitu suo inuentus est, qua-
to dignitate & ordine maior. De quo magister Gerardus tale te-
stimonium perhibuit, dicens: Semel feci vnum ordinari in pres-
byterum, & spero, quod dignus sit. De cetero cauebo ne leuiter
quid simile faciam, quia paucos ad hoc idoneos cerno. Ipse ta-
men dominus Florentius, sicut vere paruus & vilis in oculis suis,
nil magni ex clericali ordinatione de seipso existimauit, sed in-
feriores etiam fratres in animo sibi praposuit, & de quodam
simplici clerico nondum in sacris constituto sic ait: O si pro ca-
lice meo, possem Deo offerre in iudicio, pennam illius clerici.

CAPVT XI.

De raritate exitus sui, & cum quanta disciplina stabat in choro.

IN bonis autem & honestis moribus suis, facile poterat vir
D. Florentius ab ignotis & secularibus agnolci; quod
erat deuotus homo & amicus Dei, dignusq; vicarius Iesu Chri-
sti. Hic itaque prius fuit canonicus sancti Petri in Traiecto: sed
illa prabenda relicta, vicariam recepit in Dauentria: vt apud ma-
gistrum Gerardum staret, eius erudiendus exemplo & doctrina.
Vnde semel vni amicorum dixerat hæc verba: Spero, quod non
moriar canonicus, sed in humiliori statu seruiam Deo. Et factum
est ita, ad laudem Dei in secula. Qui cum in magna haberetur
reuerentia, pro sua sanctitate & abstinentia, summe tamen vita-
uit ab hominibus honorari. Ideoque egredi ad publicum decli-
nauit*, & manere domi cum fratribus suis vnicum solatium sibi
duxit, sciens maiore sibi profectu, & alijs exemplū stabilitatis in-
de prouenire. Transiens autem per plateā expeditius ibat, nō te-
xens

xens alicubi longos sermones, sed breui verbo aut solo nutu capit, satisfecit obuianti. Sed & oblatos sibi honores sic parumpendebat exterius, vt saepe non aduerteret obuiantes; nec quorsum tenderent, inuestigare curaret. Vadens autem ad ecclesiam interim orabat, aut meditabatur de Deo, prout Spiritus sanctus inspirabat.

2. Propter magnam autem corporis sui debilitatem & frequentes infirmitates, quas in primo feruore propter nimiam abstinentiam inciderat, non potuit quotidie chorum visitare. In magnis tamen festiuitatibus & celebritatibus Sanctorum, quantum valetudo permittit, libenter affuit vesperis & missæ maiori. Cumque esset senior vicarius, in sinistro latere chori semper in inferiori stallo locum tenuit; cum tamen altissima ei sedes post canonicos competisset, Stans autem in choro, nequaquam vagis oculis circumspectabat, sed versus ad altare, cum omni disciplina & reuerentia quietissimus stabat, Deo & sibi deuotè intentus, & prout æger potuit, moderata voce, non fractis notulis psallebat. Ita morigeratus & reuerenda facie erat, vt multi pueri & cantores eum frequenter aspicerent, & religiositatem eius mirarentur, quia nihil leuitatis in verbo aut motu corporis apparuit, vnde potuisset reprehendi. Et ego tunc temporis cum alijs scholaribus chorum visitare consueui, sicut iniunctum mihi fuerat à magistro Ioanne Boëme, qui scholas & chorum strenuè regebat. Quoties ergo Dominum meum Florentium in choro stantem vidi, licet ipse non circumspiceret, præsentiam tamen eius ob reuerentiam status eius meruens, cauebam aliquid fabulari.

3. Et accidit aliquando, vt non longè ab eo starem in choro, veritque se ad librum nobiscum canendo. Et stans post me, manus suas super humerum meum posuit, stetitque fixus vix audens me mouere, stupens ad tantæ dignationis gratiam. Erant quoque tunc temporis in collegio Dauentriensi plures canonici & vicarij literati, ac probabilis vitæ viri, strenui & alacres ad diuinum officium debita cum laude persoluendum. Hi virum Dei magistrum Florentium, in reuerentia & digno honore habentes, ipso præfente insolentias leues sollicitius compecebant, totusque chorus illustrabatur tanti sacerdotis disciplina.

CAPVT XII.

De simplicitate vestimentorum eius.

1. **A** Mator simplicitatis & humilitatis pius Dominus Florentius, sciens quod ornatus vestitum clericum nõ facit, sed magis humilitas cordis & probitas morum, ad maiorem consciencie suæ